

Често Иван се шляе безцелно из улиците, прозява се и се чуди, какво да прави.

Иван нищо не прави, но всички го обичат, защото е добър, защото е весел, защото е услужлив и защото е беден. По литите му, отъркани потури са налепени крѣпка до крѣпка, късото му кожухче е нацепено, и из цепнатините изскочила вълна. Тъмното му селско лице е брадясало, коженият му каскет е спечен, но Иван на външността не обръща внимание.

Иван Селският с всички е добър, с всички е приятел. С всички партии, с всички кметове, бивши и настоящи, с попа, с чорбаджията, с пѣдаря, с всички живущи в селото и с тия, които по една или друга причина са вън от него и се намират в затвора.

Такъв е Иван Селският. Но защо е толкова необходим, за да върви правилно колелото на живота?

Защото е всякога на поста си, защото е той, защото е Иван.

Чуе се например, в село ще дойде опозиционен агитатор. Кметът вика Иван, пошепне му нещо. Иван събере децата си и децата от махалата, разправи им нещо, раздаде им тенекии, тепсии, бакърени сахани, нареди ги зад някой плет на главната улица и чака. Щом се зададе агитаторът, Иван дава знак и сам удря най-напред три пъти най-голямото тенеке, което е негово собствено. Децата започват, и се вдигне